

pisů civilního soudního řádu. Platí tu tedy jeho předpisy nejen co do řízení, ale i co do rozhodnutí a úpravy rozsudku, a netřeba se proto ani zabývatí otázkou, zda odvolací soud svůj názor vhodně odůvodnil též poukazem na obdobu s ustanovením § 477 c. ř. s. Opak nelze vyvoditi ani z ustanovení § 595 c. ř. s., poněvadž uvádí jen všeobecně důvody neúčinnosti rozhodčího výroku, ale nevylučuje možnost částečného prohlášení rozhodčího výroku za neúčinný.

Písemnost smlouvy o rozsudím (§ 577, odst. 3, c. ř. s.) jest v souzené věci zřejmá z listiny ze dne 10. února 1934, kterou podepsaly obě strany rozepře. Písemné smlouvě předchází ovšem pravidelně ústní dohoda a nelze proto požadavku písemné formy rozuměti tak, že by smluvci mohli i jednání dohodě předcházející vésti jen písemně a že by při tom nesměli ústně spolu jednati. Potvrdili-li oba smluvci písemně, že se ústně dohodli na smlouvě o rozsudím, je tím formě písemnosti plně vyhověno (§ 595 č. 1 c. ř. s.).

Že rozhodčí soud nepřekročil meze svého úkolu (§ 595 č. 5 c. ř. s.), pokud přiznal odpůrci útraty jeho právního zastoupení, odůvodnil případně již odvolací soud a stačí odkázati na jeho odůvodnění po té stránce.

Rozhodci nepřekročili meze své působnosti ani tím, že jednali a rozhodli o náhradě škody, vzniklé žalovanému z toho důvodu, že žalobci nesplnili smlouvu ze dne 10. února 1934, neboť podle ní podřídili smluvci rozhodčímu soudu spory, jež by nastaly z e s m l u v n í h o p o m ě r u. Spor o náhradu škody způsobené porušením smlouvy je zřejmě sporem, jenž nastal z tohoto smluvního poměru. Nároky plynoucí z oné smlouvy musily býti ovšem opřeny o okolnosti nastalé až po 10. únoru 1934, neboť otázku, zda žalobci splnili nebo porušili písemnou smlouvu, lze posouditi jen podle jednání neb opominutí smluvců při provádění smlouvy, což mohlo nastati až po 10. únoru 1934.

Uznal-li rozhodčí soud, že žalobci měli počítati s výrobou ihned, ač ve smlouvě o tom nebylo nic řečeno, nepřekročil tím meze svého úkolu, poněvadž se tím neodchýlil od obsahu smlouvy, nýbrž právě z toho, že doba ta nebyla smluvně stanovena, usoudil, že platí o ní zákon, a poukázal při tom na § 904 obč. zák. Šlo tu tedy jen o právní posouzení věci rozhodčím soudem.

Čís. 16926.

Vyživovací zákon (zák. č. 4/1931 Sb. z. a n.).

Hospodaří-li na usedlosti několik osob, u nichž koná práce nebo služby ten, kdo porušuje vyživovací povinnost uvedenou v § 1 zák. č. 4/1931 Sb. z. a n., ručí každá z nich podle § 2 uved. zák. nedílně za domnělou mzdu.

(Rozh. ze dne 11. května 1938, Rv II 203/38.)

Žalobě, kterou se nezletilý František K., jenž se po zabavení a přikázání k vybrání domnělé mzdy Františka M. ml. na žalovaných Marii a Terezii M-ových domáhal zaplacení 1.050 Kč s přísl., ježto jeho nemanželský otec František M. ml., který byl odsouzen platiti žalobci výživné, pracuje u žalovaných jako čeledín a jeho mzda by činila nejméně 150 Kč měsíčně, soud první stolice vyhověl stran žalované Terezie M., kdežto stran žalované Marie M. ji zamítl. Odvolací soud na odvolání žalované Terezie M. uznal ji povinnou zaplatiti jen 525 Kč s přísl.

Nejvyšší soud k dovolání žalobcovu obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Jde o žalobu podle § 2 vyživ. zák. Výživou povinný nemanželský otec žalobcův František M. ml. pracuje na čtvrtláně č. p. 8, zapsaném ve vložce č. 132 v N., který je rovným dílem připsán do vlastnictví jeho matce Terezii M. a jeho manželce Marii M., avšak jeho otci Františku M. st. přísluší k ideální polovici Marie M. právo poživací, takže ve skutečnosti hospodaří na onom čtvrtláně rodiče povinného Terezie a František M-ovi. Žalobce exekučně zabavil a dal si k vybrání příkazati fiktivní mzdu Františka M. ml. proti Terezii a Marii M-ovým jako knihovním vlastnicím usedlosti a žaloval obě na solidární zaplacení částky 1.050 Kč. Proti Marii M. byla žaloba pravoplatně zamítnuta, poněvadž ona na usedlosti té nehospodaří. Žalovaná Terezie M. byla odsouzena k zaplacení celé zažalované pohledávky, poněvadž podle názoru prvního soudu je se svým manželem Františkem M. st. solidární spoludlužnicí za presumptivní mzdu výživou povinného Františka M. ml., kdežto odvolací soud odsoudil ji jen k polovici, vycházející z názoru, že tuto mzdu mohl by nemanželský otec požadovati od každého ze zaměstnavatelů jen z polovice, protože prý každý z nich hospodaří na čtvrtláně jen z polovice. S tím názorem nelze souhlasiti. Každý pracovní úkon Františka M. ml. se týká celé usedlosti a oba hospodařící zaměstnavatelé jsou oprávněni žádati od něho plnou práci, takže jde o právně nedílný právní poměr pracovní, a je tedy také každý z nich povinen platiti mu plnou mzdu. Ručí mu tedy oba zaměstnavatelé za fiktivní mzdu solidárně. Je proto žalovaná Terezie M. jako poddlužnice povinna zaplatiti žalobci celé zabavené částky fiktivní mzdy jeho nemanželského otce Františka M. ml.

Čís. 16927.

Hospodářské stroje (secí stroj, pojízdný benzinový motor), k nimž so prodávající vyhradil vlastnické právo do zaplacení kupní ceny a jež vlastník nemovitosti koupil, aby jich užíval jako příslušenství nemovi-